

ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ СТУДЕНТІВ

Митчик О.П.

*Комунальний заклад вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради, м. Луцьк*

Сучасні умови соціальної, екологічної й радіаційної ситуації все частіше висувають на перший план проблему формування здоров'язбережувальної компетенції як передумову й запоруку здорового способу життя, а значить – як одну з найважливіших перспектив теорії й організації фізичного виховання. Формування здоров'язбережувальної компетенції засобами фізичного виховання й спорту особливо важливе для такої категорії молоді, як студенти вищого навчального закладу, оскільки сучасний фахівець повинен мати не тільки високий рівень професійної підготовки, але й міцне здоров'я. У різних літературних джерелах [1; 2] компетентність як наукова проблема ще не отримала свого вичерпного аналізу, тому в літературі зустрічається широке тлумачення поняття «компетентність», яке найчастіше інтуїтивно вживають для вираження достатнього рівня кваліфікації і професіоналізму. Проте, відмінність компетентного фахівця від кваліфікованого в тому, що перший володіє не лише знаннями, вміння, навиками певного рівня, але і здатністю і готовністю реалізувати їх в роботі. Компетентність передбачає наявність у індивіда внутрішньої мотивації до якісного здійснення своєї професійної діяльності, а також професійних цінностей і відношення до своєї професії як до цінності. Компетентний фахівець має бути здатний виходити за рамки предмету своєї професії, а також повинен володіти творчим потенціалом для саморозвитку. Узагальнюючи результати дослідження можна констатувати, що передумовами успішного формування здоров'язбережувальної компетенції студентів закладу вищої освіти у процесі фізичного виховання є: їхній інтерес та мотивація до здоров'язбереження та регулярного виконання оздоровчих фізичних навантажень; психологічні особливості; належний фізичний стан; рівень спеціальних знань, умінь та навичок. До основних педагогічних умов формування у студентів здоров'язбережувальної компетенції належать систематичність, неперервність занять фізичними вправами, реалізація особистісно-діяльнісного підходу, орієнтація на самовиховання та саморозвиток, міждисциплінарна інтеграція навчальних дисциплін, створення атмосфери співпраці та узаємонавчання.

Література:

1. Житєва компетентність особистості: від теорії до практики: Науково-методичний посібник /Ред. І.Г. Єрмаков. – Запоріжжя: Центуріон, 2005. 640 с.
2. Компетентнісний підхід у сучасної освіти: світовий досвід та української перспективи : Бібліотека з освітньої політики / Н.М. Бібік, Л.С. Ващенко, О.В. Овчарук та ін. – К.: «К.І.С.», 2004. 112 с.